Любити тебе — неначе іти по цвяхах.
Вода ще лежить, ще чекає свого Месію.
Седмиця потопу. Як серце, тріпоче птаха.
Я маками нивку — вітчизну свою засію.

Щоранку зійду — і тихо зайду надвечір.
Палитиму хмиз, котитиму воза з неба.
А потім росою присяду тобі на плечі,
І ти мені скажеш: "Чого тобі, жінко, треба?"

І трійко волів загорнуть своїми крильми
Усе, що я мала — крім тебе — у цьому світі.
Лиши мене так, тільки сонце з-під серця вийми.
Як встояна кров, проступають крізь землю квіти.